

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing at night. The man is wearing a grey suit and a patterned tie, and the woman is wearing a pink dress. They are standing on a balcony overlooking a city with lights and buildings in the background.

Clare Connellyová
Jak to
všechno bylo

 HARLEQUIN[®]

CLARE CONNELLYOVÁ

JAK TO VŠECHNO BYLO

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

„My to zvládneme...“

Tahle větička, kterou pronáší hrdina jednoho z šesti příběhů, které si tento měsíc můžete přečíst v knihách z edice Sladký život a Sladký život Duo, jako by k nim všem vytvářela jedno společné motto. Hrdinové, ať už jsou privilegovaní – miliardáři či královští princí –, nebo naopak životní outsideři, v jednom okamžiku jako by zabloudí. Sejdou z cesty, protože po svém boku nemají nikoho, kdo by jim pomohl ubírat se správným směrem. Ve většině příběhů jsou těmi, již zradí hlavní hrdiny, opustí je, neudělají pro ně to, co by udělat měli, jejich rodiče. Buď o své děti zájem ztratí – sobecky se starají jenom sami o sebe –, nebo tento zájem ani nikdy neměli. V některých příbězích to jsou prarodiče, sourozenci...

Společným motivem všech příběhů je i to, že záchranou se pro ně stanou „druhé poloviny jejich duší“ – partneři, které naleznou a kteří jim do života vnesou štěstí. A oni ho zase vnesou do života jim.

Jak říká jedna z postav jednoho z příběhů: „Když jsme spolu, nejde o dokonalost. Být šťastní je mnohem lepší cíl.“

*S láskou
Váš Harlequin*

Clare Connellyová

JAK TO VŠECHNO BYLO

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Secret She Must Tell the Spaniard

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Clare Connelly

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-691-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-692-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-693-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Promiňte, já...“ Omluva se rozplynula Alicii Griffithsové na rtech, když přelétla očima široký hrudník, rozložitá ramena a opálený krk a pohlédla do tváře, která byla nejen povědomá, ale doslova se jí vypálila do sítnice.

Přestože uplynulo deset let, muže před sebou si nemohla splést.

Graciano Cortéz.

Půda jí náhle povolila pod nohama. Zvedla ruku k jemnému řetízku a začala si s ním nervózně pohrávat. Hrdlo měla tak stažené, že jí téměř znemožňovalo mluvit.

„Alicio.“ Očividně byl také překvapený, ale vzpamatoval se mnohem rychleji. Přimhouřil obsidiánové oči a pomalu sjížděl pohledem, nejprve zkoumal tvář – od konečků světlých vlasů až po křivky růžových rtů – a pak níž, k dekoltu hedvábných večerních šatů. Už takhle se z ní stal uzlíček nervů – dnes pořádala největší charitativní galavečer ve své kariéře a sama se uvrhla pod obrovský tlak, aby vybrala malé jmění. Ale pohled na Graciana ji naprosto vykojil.

„Co tady děláš?“ vyhrkla. Popravdě už dva dny neviděla seznam hostů – jakmile byly všechny vstupenky prodány, nijak zvlášť se nezajímala o to, kdo přijde, jen aby dorazili obvyklí vysoce postavení dárci, kteří budou chtít přihazovat v charitativní aukci. Ale

Gracianova jména by si určitě všimla, což znamenalo, že ho přidali na poslední chvíli.

„Pokud vím, tak tohle je svobodná země,“ pronesl autoritativně a mírně posměšně. Jeho přízvuk byl Alicii tak povědomý, že se jí v lodičkách zkroutily prsty. Všechno se v ní sevřelo. Tenhle muž byl jako propadliště. Vždycky to tak bylo. Jenže teď to bylo mnohem horší. Byl také otcem její dcery. Jejich dítěte, o kterém nevěděl, protože Alicii po tom strašném, srdce drásajícím ránu v Seville znemožnil veškerý kontakt.

„Přišel jsi za mnou?“ zeptala se. Mátlo ji, že se najednou po deseti letech tak náhle objevil. Proboha, věděl snad o Annii? Přišel si to s ní vyřídit? Chtěl si dceru odvést? Alicia zbledla, když se jí ta možnost bolestivě zařízla do srdce.

„Proč bych tě měl chtít vidět, Alicio?“

Vytřeštila oči nad jeho pohrdavým tónem, a přestože si uvědomovala, že by měla být vlastně ráda, protože to znamenalo, že o dceři neví, jenom ji to víc vynervovalo.

Naposledy ho viděla, když mu bylo osmnáct let. Byl to ještě puberfák, ale v malíčku měl víc odhodlání než většina lidí na celém světě. Musel mít nějaký důvod, proč přišel na aukci.

„To mi pověz ty,“ navrhla a krátce střelila pohledem za něj. Potřebovala se dostat k pódiu, ale nohy jako by jí vrostly do země.

„Nemám k tomu důvod,“ pokrčil rameny a sevřel rty. „Před deseti lety jsem přísahal, že už tě nikdy nechci vidět, a názor jsem nezměnil.“

Jeho chladný tón ji přiměl ucuknout. To ráno v Seville a otcova slova, kterými Graciana obvinil z těch hrozných činů, se jí navěky vryly do paměti. Kolik nocí se jí o tom zdálo, kolikrát si přála, aby něco udělala nebo řekla? Místo toho se postavila na otcovu stranu a sledovala, jako ho zadupává do země, šikanuje

a nakonec ho posílá pryč. Nehledě na to, že se mu poté snažila omluvit a celé mu to vysvětlit. Snažila se mu říct, že spolu počali dítě.

Zcela ji vymazal ze svého života a Alicia mu to nemohla vyčítat.

„Už je to dávno,“ pronesla tiše, i když to nebyla pravda. Pro Annii byla jejich minulost velmi, velmi důležitá.

„To ano,“ souhlasil s pokrčením ramen. „Pokud mě omluvíš, někdo na mě čeká.“

Než se stačila zarazit, ohlédla se přes rameno a spatřila, jak z dámských toalet vychází dlouhonohá zrzka, přehazuje si vlnité vlasy a houpavým krokem míří ke Gracianovi, jako by se promenádovala po molu, a ne v hotelové chodbě před tanečním sálem.

„Graciano –,“ vyslovila Alicia zamračeně. Co mohla dodat? Myslela hlavně na Annii. Snažila se mu to říct, ale jak se mu dařilo čím dál víc, bylo téměř nemožné ho kontaktovat. Nakonec to vzdala a smířila se s tím, že i kdyby mu to pověděla, nechtěl by mít s její dcerou nic společného. Ale teď? Stál přímo před ní. Alicia měla přece povinnost najít způsob, jak mu tu novinu sdělit?

A pak co?

Risikovat spor o opatrovnictví, kdyby se mýlila?

S někým tak bohatým a mocným?

„Já –“

Jeho pohled byl ubíjející. Ruce si ležerně zastrčil do kapes, což bylo v naprostém rozporu s napjatými liniemi jeho svalnaté postavy.

„Mohli bychom se později sejít na skleničku?“ požádala tiše a věděla, že ať se bojí sebevíc, je správné mu to říct. Rozhodně ho potřebovala alespoň znovu poznat, aby si ujasnila, jaký bude její další krok. Jakýkoli dluh, který vůči Gracianovi měla, se rozmělnil tím, že jí odmítl vzít telefon a nakonec si změnil číslo, aby dal jasně najevo, že už s ní nechce nic mít.

„Ne.“

Z jeho strohého odmítnutí se jí udělalo špatně. Nečekala to.

„Dej mi deset minut.“

„Už je to dávno, kdy jsem měl potřebu ti cokoli dávat,“ odtušil a Alicii došlo, že čas jeho pocity nijak nezmírnil. Byl naštvaný na to, jak se k němu zachovali, stejně jako tehdy.

A není divu. Otec mu téměř půl hodiny nadával, chrлил na něj všemožné urážky a Alicia tam jenom postávala a stala se spoluvíníkem, protože celou dobu mlčela. Pořád si pamatovala, jak se Graciano tvářil, když se k ní otočil. Věděla, že čeká, až se ho zastane. Až otci vysvětlí, že nešlo o sexuální útok, ale že spolu chodili.

Jenže Alicia se nedokázala přimět k tomu, aby na sebe přivolala otcův hněv. Sebezáchova jí byla přednější než všechno ostatní, dokonce i Graciano.

Pro kohokoli by to byl průšvih, ale pro muže jako Graciano, který byl nadevše hrdý a kterého téměř celý život jako sirotka týrali, bylo její odmítnutí neodpusitelné.

„Prosím.“

Znovu nad tím tiše vysloveným slovem přimhouřil oči, až jí přeběhl mráz po zádech. Zrzka už byla téměř u nich, Aliciina příležitost pominula. Ale pokud sem dorazil, pak by měla mít asistentka jeho kontaktní údaje. Dnes večer se nemusela *o nic* pokoušet.

„Nevadí,“ uzavřela to a mírně zavrtěla hlavou, až jí do očí sklouzla ofina. Odhrnula ji a naskočila jí husí kůže, když si všimla, jak sleduje pohyb její ruky. „Stejně na tom nezáleží.“

Sklonil hlavu na znamení tichého souhlasu, a než stačila pronést další slovo, obrátil se na podpatku a odvedl zrzku do tanečního sálu, kde se slavnostní atmosféra naprosto rozcházela se svíravým pocitem hluboko v Aliciině nitru.

Dveře do její minulosti se právě otevřely a jí nezbyvalo než jimi projít.

Neexistovalo moc věcí, které by Graciana Cortéze dokázaly překvapit. Ale skutečně věřil, že deset let poté, co ho Alicia Griffithsová nechala vyhodit z jejího domu, už ji nikdy neuvidí. Věřil, že už nad ním nemá moc, že je mimo její dosah. Věřil, že je pro něj mrtvá.

A jak tam stála pod pódiem, po páteři mu přejel záchvěv poznání – stejný, který ho před dvaceti minutami na chodbě málem rozpůlil.

Před deseti lety, v tom krátkém, blaženém období jeho života, si na chvíli myslel, že konečně našel své místo. Že ho někdo přijal takového, jaký je – a dokonce ho miluje. Že ho někdo přiměl k úsměvu, smíchu a důvěře, a oživil v něm všechny věci, které dávno považoval za mrtvé. Neproběhlo to bez námahy. Cihlu po cihle si vybudoval bytelnou ochrannou zeď a snažil se ji tváří v tvář její pozornosti udržet, ale postupně ji rozebírala a snižovala jeho ostražitost.

Proto bylo to ráno tak neskutečně příšerné.

Zaplavila ho zatrpkllost, jak mu v hlavě vybuchovaly vzpomínky na jeho hloupou chybu.

Jsi k ničemu, chlapče. Jen pouliční špína skrz nas-krz a vždycky budeš. Vždycky. Pro mě jsi mrtvý. A teď vypadni z mého domu, než zavolám policii.

Ještě teď mu dokázaly ohavnosti toho rána napnout nervy k prasknutí, zaplavit jeho tělo adrenalinem a naplnit ústa kovovou pachutí.

Při první zkoušce opravdových citů ho Edward vyhodil zpátky na ulici, aniž by se zajímal o to, jaký dopad na něj může jeho odmítnutí mít. A Alicia tomu jen mlčky přihlížela a raději otci lhala, než aby přiznala, že se s ním vyspala dobrovolně, protože se – ne, nemilovali se. Tak to nebylo. Tehdy si myslel, že ano, ale byl jen hloupý a pošetilý puberfák, který hledal něco, co neexistovalo.

Mohly za to hormony, chtíč, touha, rozkoš a pokušení zakázaného ovoce, jeden z nejstarších nástrojů svádění. Chtěl ji, protože ji nemohl mít. Láska do toho nepatřila. Co se týkalo Alicie, hodila ho přes palubu a nechala otce, aby ho obvinil ze znásilnění a vykopl zpátky na ulici. Přistoupila k Edwardovi, vzala pastora za předloktí a dala mu jasně najevo, že nemá v úmyslu prozradit pravdu.

Zradila ho. Ten den se toho od nich hodně naučil a od té doby si držel lidi od těla, jako by na tom závisel jeho život.

Graciano zatnul zuby a pozorně sledoval, jak vchází na pódium, a přehrával si jejich krátkou konverzaci. Aliciin úsměv byl velmi rozpačitý. Kvůli němu?

Zaťal prsty do kolene a doslova zkameněl, když přistoupila k řečnickému pultu.

„Dobrý večer.“ Přelétla očima dav. Hledala ho?

Zcela očividně dospěla. Byla kultivovanější a ženštější a chovala se mnohem méně rošťácky než jako šestnáctiletá dívka, která za ním běhala jako štěně. Světlé vlasy, namísto dlouhých nezkrotných kadeří, které jí splývaly po zádech, měla mnohem uhlazenější a stažené do elegantního ohonu, který při pohybu odrážel světlo na všechny strany. I její mejkap byl dokonalý – Alicia, kterou znal, se nikdy nemalovala. Její otec by to nikdy nedovolil.

Objektivně byla krásná, ostatně jako vždycky. Navzdory nenávisti Graciano cítil, jak se v něm probouzí stará touha, která ho nutila odhrnout jí ofinu z tváře a nechat prsty klouzat po jejích jemných rysech. Chtěl se dotknout jejích hebkých rtů a ochutnat je – tiše zaklel.

Uplynulo deset let od chvíle, kdy se naposledy dotýkali, a od té doby měl dost žen, aby věděl, jak své tělo uspokojit. Ale tohle bylo jiné.

Netoužil jen po Alicii.

Bylo to mnohem temnější.

Cítil nutkání být s ní a připomenout jí, co spolu sdíleli, než to její otec zničil. Přimět ji, aby přiznala, že to něco znamenalo. Až doteď si neuvědomoval, jak moc to potřebuje.

Jistě, Edward mu ublížil, ale bylo to Aliciino odmítnutí, které ho nenávratně zlomilo. Chovala se, jako by pro ni nic neznamenal. Jako by na něm nezáleželo. A najednou se stalo pro Graciana životně důležité, aby ji přinutil přiznat, že to tak nebylo.

„Děkuji vám všem, že jste přišli.“ Trochu se jí zachvěl hlas a Graciano se naklonil nad stůl, protože ho zajímalo, jestli ji znervózňuje jeho přítomnost. „Už počtvrté mám příležitost pořádat každoroční charitativní aukci McGivenova domova, a první, které se budu osobně účastnit,“ dodala s úšklebkem, ale rychle našla ztracenou sebedůvěru. Dav hlasitě zajásal. Na uklidněnou zvedla ruce. Provedla to gesto tak okouzlujícím způsobem a bez námahy, že to musela mít nacvičené. Koneckonců nadšená odezva publika vypovídala o její popularitě a velkém zájmu.

Studoval ji a nevnímal společníky u stolu, včetně své partnerky, jejíž jméno si v tuhle chvíli nedokázal vybavit.

„Nebojte se, *nebudu* vás provázet dnešním večerem,“ zažertovala a její tichý smích ho zasáhl silou tisíce šípů. Otřel se o něj, dýchal mu za krk a škádlil ho. Sliboval a posmíval se mu. Vyžadoval jeho pozornost, tak jako vždycky.

Mohli bychom se později sejít na skleničku?

Zaryl si prsty do stehna. Z jejích úst se vynořilo pozvání, které málem nedokázal odmítnout, proto ji odbyl tak stroze.

Sklopil hlavu, přerývaně dýchal a cítil, jak na něj partnerka vrhá zvědavý pohled. Díky tomu vystřízlivěl a vzpomněl si na důležitou lekci, kterou se naučil před mnoha lety. Nikdy nedávej najevo city. Drž si karty u sebe. Nikdy neprozrazuj, co cítíš.

Nedávej najevo, že ti ublížili.

Nenech je, aby viděli tvoji bolest.

Znovu se opřel v židli a v očích mu zaplálo odhodlání. S intenzitou laseru se soustředil na pódium a klidně čekal, až bude charitativní aukce pokračovat. Na nadšené publikum čekalo mnoho cenných předmětů. Částky za jednotlivé položky dosahovaly závratných výšek a odrážely jak jejich hodnotu, tak záslužnost celé věci. McGivenův domov poskytoval azylové ubytování osobám, které utekly před domácím násilím. Byla to věc, která ležela Gracianovi na srdci – osobně věnoval na podobné účely miliony eur, a přesto mu to nikdy nepřipadalo dost.

Nikdy nezapomene, jaké to bylo, chodit spát hladový a vystrašený. Nikdy nebude mít pocit, že udělal dost.

Graciano proplouval večerem, konverzoval, kde bylo třeba, i když se každou buňkou soustředil na poslední položku večera – na samotnou Alicii – a v hlavě se mu začal rodit nápad.

Bláznivá myšlenka, kterou by se neměl vůbec zabývat, ale přesto ji nedokázal ignorovat.

Zatímco ji pozoroval, jak s lehkostí a půvabem přesvědčuje ostatní, že mají srdce z ryzího zlata, vzpomínal na její chování vůči němu a jak snadno ho znovu vyhnala na ulici. Jak ho její odmítnutí zasáhlo až do morku kostí.

Graciano se nikdy nerozhodoval na základě citových pohnutek, protože to nebylo moudré. Ale v tuhle chvíli ho přemohla touha po pomstě a potřeba odplaty. Alicia před deseti lety zničila jeho důvěru, a přestože se posunul dál a vybudoval si neskutečný život, následky jejího chování se rozpínaly jeho životem jako otrávená chapadla a potřeboval je zničit.

Nikdy by ji nevyhledal, ale vzhledem k tomu, že se jejich cesty opět zkřížily, odmítal se dívat darovanému koni na zuby.

Alicia Griffithsová bude jeho. Donutí ji uznat, že se mýlila, když ho vykopla na ulici jako špínu.

„Připomeň mi, proč jsem se k něčemu takovému nechala přemluvit?“ zeptala se Alicia asistentky a vrhla na ni prosebný pohled, když se aukce předposlední položky blížila ke konci. Už tak byla dost nervózní, než se dozvěděla, že v publiku sedí i Graciano.

„Protože představuješ čirý altruismus,“ odpověděla Connie a mrkla na ni.

„Jistě, ale ten, který se drží *v povzdálí*. Nechat se vydražit je čiré šílenství.“

„Zprvė, dražíš své bohaté zkušenosti s plánováním akcí, nikoliv sebe. A za druhé, je příliš pozdě na to, abys z toho vycouvala. Náhodou vím, že Maude Petersonová tě chce získat na svatbu své vnučky a má připravenou šekovou knížku.“

Alicia nadzvedla jedině obočí, ale zamyslela se. „Tak svatbu, hmm?“ To by vyžadovalo, aby odložila vrozenou nedůvěru, že existuje *šťastně až do smrti*. Nebo aby to alespoň předstírala.

„Na velmi drahou anglickou venkovskou svatbu s dlouhým seznamem dobře situovaných hostů, kteří by byli skvělými mecenáši pro naši charitu,“ podotkla Connie a vrátila Aliciinu pozornost do současnosti.

„Nemyslím, že bych během svatby mohla žádat o dary.“

„Ne, ale Maude je drbna a určitě o tom všem řekne.“

„Jo, to je pravda.“ Alicia zvlnila rty a očima přejížděla publikum, zatímco jí žaludek dělal kotrmelce. Jen z představy, že tam někde sedí Graciano a bude ji sledovat, jí bylo divně.

A když licitátor zvedl kladívko, v břiše se jí usadilo hejno motýlů. Zvedla oči k plátnu a překvapením zamrkala nad obrovskou částkou, kterou získali za luxusní výlet do New Yorku – věnovaný známým fotbalistou. Výrazně převyšovala cenu letenky, ale

samozřejmě nešlo jen o cenu ubytování. Mezinárodně proslulá sportovní hvězda se nabídla, že pro výherce uvaří a pohostí ho ve svém domě, což byl skutečně velkorysý dar. Každý se snažil přispět svojí troškou do mlýna a teď byla řada na Alicii.

Kromě toho využít týden dovolené a zorganizovat akci pro bohatou smetánku nebylo nijak náročné. Dokázala naplánovat cokoli i ve spánku a bylo by hezké využít svoje schopnosti i k něčemu jinému než k charitativním večerím, zábavným běhům nebo aukcím.

Licitátor začal představovat Alicii a přečetl poznámky, které mu Connie poskytla: „Alicii Griffithsová je nám všem známá díky své neúnavné práci pro McGivenův domov. Od svého nástupu před čtyřmi lety více než ztrojnásobila příjmy charity a zviditelnila ji, což nám umožnilo čtyřnásobně rozšířit kapacitu lůžek. V praxi to znamená, že díky ní pomáháme mnohem více lidem. Před nástupem k nám pracovala Alicia pro královskou rodinu jako protokolárka a nyní jsou její plánovací schopnosti k dispozici i vám. Alicia velkoryse nabízí jeden týden svého času na uspořádání jakékoli akce. Ať už se bude jednat o firemní nebo osobní záležitost, její práce bude omezena pouze vaší fantazií.“

Licitátor se obrátil ke straně pódia, kde čekala pod pódiem. „Alicio? Připojte se k nám.“

Žaludek se jí zamotal tisíci uzly a roztřásla se jí kolena. Byl někde v sále a jeho posměšný úšklebek ji pronásledoval celou cestu na jeviště.

„Určitě z toho nemůžu vycouvat?“ zamumlala ke Connie jen napůl žertem, když stoupala po krátkých schodech.

„Ne.“ Connie ji jemně popostrčila, jako by se chtěla ujistit, že neuteče. Alicia došla k řečnickému pultu a ulevilo se jí, že díky světlům nevidí do publika. Nesnesla by představu, jak na ni všichni zírají.

„Začneme na deseti tisících librách?“

Co když nikdo nepřihodí? A Graciano bude svědkem jejího ponížení.

„Deset tisíc!“ Poznala Maudin hlas a s úsměvem naklonila hlavu. Svatba byla pro starší ženu zjevně velmi důležitá. Alicia na okamžik ucítila známou bolest a pocit stesku, kdykoli se setkala s láskou mezi členy rodiny. Musí to být krásné, když je někdo připraven vybojovat vaše bitvy! Ale Alicia to nakonec zvládla sama, i když ještě nebyla u konce. Být svobodnou matkou, dokonce i úžasné holčičky, nebyla procházka růžovým sadem.

„Máme deset tisíc liber,“ prohlásil licitátor po krátké pauze. „Co takhle patnáct tisíc?“

„Patnáct!“ Do dražby se zapojil další ženský hlas, který však nebyl Alicii povědomý.

Než stihl licitátor otevřít pus, Maude vykřikla.

„Dvacet!“

A pak se ozval starší mužský hlas. „Dvacet pět.“

Alicia se překvapeně obrátila ke Connii. Tohle rozhodně nečekala.

„Třicet!“ vykřikla Maude. Byla vážně odhodlaná.

„Třicet pět,“ přihodila druhá žena.

„Padesát!“ zaječela Maude a Alicia si mohla jen představovat její výraz.

„Máme padesát tisíc liber za týden Aliciina času.“

Alicia zaryla nehty do dlaně. Bude muset během téhle zatracené svatby vytáhnout všechny svoje trumfy. Bude muset být dokonalá.

S úsměvem na tváři a tlukoucím srdcem si prohlížela sál. Světla byla příliš jasná, než aby něco viděla, ale věděla, že tam někde sedí, a to jí rozpalovalo všechna nervová zakončení v těle.

„Padesát tisíc liber poprvé.“ Licitátor se dramaticky odmlčel, aniž by to bylo skutečně nutné. Za naplánování nikdo v žádném případě víc neutratí. „Podruhé.“

Alicia společně se zbytkem publika zatajila dech. Čekala, až padne kladívko, a zoufale toužila zmizet